

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/39/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119012394
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2119012394.4

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného JUDr. V. C., nar. XX.XX.XXXX v B. N. W., pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 3T/30/2019-282 zo dňa 18.11.2020, na verejnom zasadnutí konanom dňa 05.04.2022 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie okresného prokurátora **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Trnava č.k. 3T/30/2019-282 zo dňa 18.11.2020 bol obžalovaný JUDr. V. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. XXX, podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Trnava sp. zn. 1 Pv 376/18/2207-30 zo spáchania skutku právne kvalifikovaného ako zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť tak,

že

dňa 28.03.2018 v čase okolo 11:55 hod. na ulici Andreja Žarnova v Trnave v križovatke s cestou prepájajúcou ulicu Andreja Žarnova a ulicu Dohnányho v úmysle zmariť prejednanie priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, počas toho, ako bol W. F., príslušníkom Mestskej polície Trnava, riešený za uvedený priestupok, z ktorého bol podozrivý, nastúpil do motorového vozidla značky Renault Thalia, evidenčného čísla TT533BD, vozidlo naštartoval a pohl sa s ním oproti W. F., pričom karosériou vozidla narazil do jeho nôh a ďalším pohybom vozidla posúval W. F. dozadu, ktorý v dôsledku uvedeného konania ustupoval a na zaistenie bezpečnosti vlastnej osoby vytiahol služobnú zbraň, na čo obvinený zareagoval tak, že opakovane stláčal plynový pedál ním uvedeného motorového vozidla bez jeho uvedenia do pohybu, čím spôsobil hlasitý zvukový efekt motora tohto motorového vozidla, a teda hrozil W. F. náhlým rozbehnutím sa vozidla voči nemu, ktorým by spôsobil W. F. zranenia s dobou liečenia prevyšujúcou 7 dní, čím dosiahol ustúpenie W. F. mimo jazdnej dráhy vozidla, po čom s vozidlom odišiel bez prejednaní priestupku na mieste,

pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 282-285.

Z obsahu spisu vyplýva, že obžalovaný na nariadenom hlavnom pojednávaní učinil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku o tom, že je nevinný zo spáchania skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. Okresný súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, poškodeného, svedkov, prečítaním výpovedí svedkov z prípravného konania a relevantnými listinnými

dôkazmi. S poukazom na obsah jednotlivých výpovedí, nebolo možné spoľahlivo vysloviť záver o vine obžalovaného pre podstatné rozpory vo výpovediach. Skutočnosť, že obžalovaný spáchal priestupok na úseku cestnej premávky nebol rozporovaný, avšak pokiaľ ide o okolnosti, ktoré sa udiali počas riešenia priestupku ostali aj po vykonanom dokazovaní sporné. Výpoveď obžalovaného o tom, že po tom ako uvidel svojho otca sedieť pred nemocnicou, oznámil poškodenému, že musí ísť svojmu otcovi pomôcť, korešponduje s výpoveďou jeho manželky, otca obžalovaného, pričom jeho výpoveď je podporená aj prepúšťacou správou otca obžalovaného z nemocnice. Naproti tomu, pokiaľ ide o poškodeným produkovanú verziu ako sa obžalovaný z ničoho nič rozhodol z miesta spáchania priestupku odísť, pričom poškodený nemal inú možnosť ako mieriť na obžalovaného zbraňou, nebola podporená žiadnym dôkazom. Výpoveď svedka K. (kolegu poškodeného) sa týkala len časti deja, kedy už poškodený mieril na obžalovaného zbraňou, nevedel, čo vyťahnutiu zbrane predchádzalo, pričom verzia tohto svedka mala trhliny. Okresný súd spochybnil to, ako by mohol obžalovaný v tak krátkom čase odísť z miesta prejednávania skutku, naštartovať auto, rozbehnúť sa proti poškodenému v takej rýchlosti, že poškodený nemal inú šancu ako vytrhnúť zbraň. Okresný súd tiež poukázal na zvláštnosť, a to podanie trestného oznámenia poškodeným až po 6-7 hodinách od skutku, nie hneď na mieste, a to s poukazom na prezentované nebezpečné správanie sa obžalovaného. Verzii poškodeného nepomohla ani výpoveď svedka K., ktorý po zdokumentovaní priestupku považoval vec na uzavretú, rutinnú, sadol si do auta a ďalšiu situáciu na mieste už nesledoval. V konaní nebolo preukázané ani údajné posúvanie poškodeného vozidlom, pretože uvedené by bezpochyby zanechalo stopy na končatinách poškodeného. Na základe takto vykonaného dokazovania dospel k záveru o tom, že vykonaným dokazovaním sa nepodarilo preukázať, že skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, sa stal, preto obžalovaného spod obžaloby v celom rozsahu oslobodil.

Proti tomuto rozsudku podal bezprostredne po jeho vyhlásení odvolanie okresný prokurátor, a to v neprospech obžalovaného, ktoré písomne odôvodnil na č.l. 291.

Okresný prokurátor v odvolaní namieta voči záveru okresného súdu o tom, že vykonaným dokazovaním sa nepodarilo ustáliť, že došlo ku skutku tak, ako je uvedené v obžalobe. Okresný súd si nedôvodne podsunul verziu obžalovaného o priebehu skutku, ktoré následne degradoval tvrdením o 20-ročnom mladom športovcovi. Závery okresného súdu považuje za nepresvedčivé, neprimerané a neadekvátne. Pre spáchanie skutku nebolo významné, či by išlo o športové vozidlo, resp. to, že by obžalovaný vedel rýchlo do vozidla nastúpiť. Z dokazovania je zrejmé, že poškodený s obžalovaným riadne komunikovali, pokiaľ obžalovaný nastúpil do vozidla, takýmto konaním sa ešte nedopustil spáchania skutku, preto je irelevantné, či do vozidla nastúpil rýchlo alebo pomaly. Obrannú reakciu si vyžiadalo až následné správanie sa obžalovaného, kedy sa s vozidlom pohol vpred smerom na poškodeného, čo je nutné vyhodnotiť ako použitie násillia. Pokiaľ ide o súdom konštatovanú zvláštnosť, ktorú videl v podaní trestného oznámenia poškodeným až po uplynutí 6-7 hodín, ani s týmto záverom sa nestotožňuje. Ku skutku došlo počas výkonu služby poškodeného, konaním obžalovaného došlo k ohrozeniu poškodeného v čase spáchania skutku, následne už obžalovaný poškodeného neohrozil, situácia si nevyžadovala bezodkladnú potrebu podania trestného oznámenia. Poškodený pokračoval vo výkone služby, o zákroku spísal príslušnú dokumentáciu a následne išiel podať trestné oznámenie. Takýto časový sled je logický, nevyvoláva žiadne pochybnosti o spáchaní skutku. Nestotožňuje sa ani s názorom okresného súdu o žiadnych známkach úrazu na nohách poškodeného, pretože poškodenému nevyhnutne zranenia ani vzniknúť nemuseli. Poškodený pred pohybom vozidla obžalovaného navyše ustupoval, preto je celkom zrejmé, že k zraneniu poškodeného nedošlo. Okresný súd venoval zvýšenú pozornosť dôkazom svedčiacim v prospech obžalovaného, avšak neprihliadol na dôkazy posilňujúce verziu poškodeného, a to pozitívne hodnotenie nadriadeného poškodeného, absencia zistenia nedostatkov v služobnej činnosti poškodeného, v prípade poškodeného išlo o pokojného a vyrovnaného človeka. Ďalej poukazuje na to, že výpoveď svedka K. je logická, súladná s výpoveďou poškodeného, nevykazuje žiadne známky účelovosti a nevierohodnosti. Z jeho výpovede je zrejmé, že to bol poškodený, ktorý sa bránil obžalovanému, ustupoval vozidlu, jeho výpoveď vyvracia výpoveď obžalovaného. Popiera tiež vyhodnotenie, resp. paralelu v motivácii krivo svedčiť s výpoveďou svedkyne C.. Svedok K. vypovedal o okolnostiach, ktoré bezprostredne vnímal, avšak svedkyňa vypovedala o okolnostiach, o ktorých sa dozvedela sprostredkovane od obžalovaného, a ktorých svedkom nebola. Vierohodnosť týchto výpovedí tak nemožno porovnávať. Obranu obžalovaného vyhodnotil ako účelovú, nevierohodnú, podporenú len výpoveďou manželky obžalovaného, ktorú je nutné považovať rovnako za nedôveryhodnú. Ani prepúšťacia správa otca obžalovaného nie je dôkazom podporujúcim výpoveď obžalovaného. Namieta tiež to, že okresný súd nepostupoval v súlade so zásadou náležitosti zistenia

skutkového stavu, keď odmietol vykonať dôkaz - oboznámenie trestného oznámenia podaného obžalovaným na poškodeného a jeho postup počas služobného zákroku. V podanom trestnom oznámení pritom boli uvedené skutočnosti majúce význam pre posúdenie dôveryhodnosti výpovede obžalovaného. K uvedenému okresný prokurátor dodáva, že trestné oznámenie bolo obžalovaným podané až dva dni po skutku, čo je dlhšia doba oproti podaniu trestného oznámenia obžalovaným. Uvedené rovnako svedčí o účelovosti výpovede obžalovaného. Okresný súd sa rovnako nedostatočne venoval právnomu posúdeniu skutku, pretože pokiaľ by nedošlo k posúvaniu vozidla obžalovaným proti poškodenému, došlo by k spáchaniu skutku, ktorý mohol byť právne kvalifikovaný ako vyhrážanie sa spôsobením ujmy na zdraví. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie.

K odvolaniu okresného prokurátora sa vyjadril obžalovaný prostredníctvom obhajcu, ktorý sa v plnom rozsahu stotožnil s napadnutým rozsudkom a jeho dôvodmi, a navrhol odvolanie zamietnuť ako nedôvodné. Na základe vykonaného dokazovania nebolo možné bezpečne vysloviť, že skutok na podklade obžaloby sa stal. Niet žiadneho priameho dôkazu o spáchaní skutku obžalovaným, pri incidente nebol prítomný žiaden nezainteresovaný svedok, svedok K. sedel v aute a situáciu nevnímal. Navyše, svedok K. svoju výpoveď na hlavnom pojednávaní čiastočne zmenil, čo označuje ako účelové konanie svedka K. v snahe pomôcť poškodenému. Obžalovaný považuje za nehorázne, aby poškodený pri rutinnej kontrole použil zbraň a mieril na obžalovaného. Má za to, že poškodený si v priebehu dňa uvedomil svoje zlyhanie, a práve preto išiel „pre istotu“ podať trestné oznámenie. Ak by sa skutok stal tak, ako ho popisoval poškodený, na podanie trestného oznámenia by nečakal. Navrhuje odvolanie okresného prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť ako nedôvodné.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 05.04.2022 za prítomnosti zástupkyne Krajskej prokuratúry v Trnave, obžalovaného a jeho obhajcu. Odvolací súd na verejnom zasadnutí oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom, odvolaním okresného prokurátora, odpisom z registra trestov na obžalovaného ako aj podstatným obsahom spisu. Odvolací súd na verejnom zasadnutí postupom podľa § 326 ods. 5 Trestného poriadku doplnil dokazovanie o listinu - trestné oznámenie obžalovaného na poškodeného. Zástupkyňa krajskej prokuratúry zotrvala na písomných dôvodoch odvolania. Obhajca obžalovaného navrhol odvolanie okresného prokurátora zamietnuť ako nedôvodné, pridržiaval sa skutočností uvedených vo vyjadrení k odvolaniu okresného prokurátora. Obžalovaný poprel skutkovú vetu obžaloby, nie je pravdou, že by maril vyšetrovanie a unikal pred konaním.

Podľa ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku, event. napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti v rozsahu § 317 Trestného poriadku odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie okresného prokurátora nie je dôvodné, v dôsledku čoho sú splnené podmienky pre jeho zamietnutie v zmysle § 319 Trestného poriadku.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Vo vzťahu k napadnutému výroku o oslobodení obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku okresný súd jasne, zrozumiteľne a presvedčivo vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za dokázané, o ktoré skutočnosti svoje tvrdenia oprel a akými úvahami sa spravoval. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku, tento zodpovedá zákonným požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 168 Trestného poriadku a odvolací súd sa bez výhrad s týmto odôvodnením stotožňuje a odkazuje naň. Na konštatovanie správnosti odvolací súd uvádza nasledovné:

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému,

ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Nevyhnutným a základným predpokladom pre spravodlivé rozhodnutie vo veci je náležité zistenie skutkového stavu v súlade s § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci vyžaduje nielen zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, ale aj objasňovanie okolností a vykonávanie dôkazov svedčiacich proti obžalovanému a okolností a dôkazov svedčiacich v prospech obžalovaných. Každá okolnosť dôležitá pre rozhodnutie vo veci musí byť v súlade s uvedenou zásadou spoľahlivo preukázaná tak, aby nemohla vzbudzovať žiadnu pochybnosť. Za zistenie skutočného stavu veci preto nemožno považovať iba zistenie o pravdepodobnosti dokazovanej skutočnosti, hoci výsledky dokazovania pripúšťajú možnosť urobiť záver, že existuje, avšak na druhej strane nevylučujú možnosť iného alebo opačného záveru. Ak zostanú po vyčerpaní všetkých dôkazných prostriedkov pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti dôležitej pre zavinenie, bude nevyhnutné obžalovaného oslobodiť spod obžaloby pri rešpektovaní zásady in dubio pro reo. (porovnaj Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6To/6/2018 zo dňa 24.07.2019)

S poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a vyhodnotenie dôkazov v súlade so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Trestného poriadku dospel odvolací súd k záveru, že vykonanými dôkazmi nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že skutok uvedený v obžalobe sa stal, tak ako už konštatoval aj okresný súd. Aj podľa názoru odvolacieho súdu výsledky vykonaného dokazovania v tomto prípade odôvodňovali postup podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku. Odvolací súd konštatuje, že v danej trestnej veci nebol preukázaný skutok v celosti, na podklade vykonaného dokazovania nemožno bez dôvodných pochybností súhlasiť s priebehom skutku tak, ako bol definovaný v obžalobe.

Podstata žalovanej trestnej činnosti mala spočívať v útoku obžalovaného, ktorý s úmyslom zmariť prejednanie priestupku sa svojím osobným motorovým vozidlom pohol vpred oproti nemu stojacemu poškodenému, v dôsledku čoho bol poškodený nútený ustupovať a následne vytrhnúť služobnú zbraň, ktorou namieril na vozidlo obžalovaného, pričom v určitom momente spreď vozidla uskočil vbok.

V konaní bolo preukázané, a stranami nerozporované to, že obžalovaný sa dopustil spáchania priestupku na úseku cestnej premávky tým, že svoje motorové vozidlo zaparkoval v mieste križovatky nerešpektujúc obmedzenie dodržania 5 metrov od miesta križovatky. Ku skutku došlo v tesnej blízkosti fakultnej nemocnice, kam obžalovaný prišiel vyzdvihnúť svojho chorého otca po ukončení hospitalizácie, a ktorý ho v čase prejednávania priestupku čakal pred vchodom chirurgického pavilónu. Priamymi účastníkmi skutku boli len obžalovaný a poškodený ako príslušník Mestskej polície Trnava, pričom spolu s poškodeným vykonával hliadkovú službu aj jeho kolega, svedok A. K., ktorý však nebol bezprostredne prítomný pri skutku, nepoznal okolnosti verbálnej potýčky medzi obžalovaným a poškodeným, nepoznal obsah komunikácie obžalovaného s poškodeným, situáciu sledoval zo služobného vozidla.

Preskúmajúc obsah výpovedí obžalovaného a poškodeného a následné vyhodnotenie v kontexte ďalších nepriamych dôkazov odvolací súd konštatuje, že o priebehu skutku pretrvávajú aj naďalej pochybnosti. Obaja účastníci opísali priebeh skutku a okolnosti, ktoré predchádzali postaveniu sa poškodeného pred vozidlo inak. Obžalovaný poprel, že by bolo vozidlo v pohybe a útočil by ním na poškodeného, pridávanie plynu však pripustil, zrejme v úmysle primäť poškodeného k odsokku spreď vozidla, aby mohol ísť pomôcť otcovi čakajúcemu pred vchodom nemocnice. Naopak, poškodený tvrdil, že obžalovaný ho cielene pohybom vozidla odtláčal, v dôsledku čoho musel vytrhnúť služobnú zbraň a namieriť na obžalovaného. Odvolaciemu súdu sa javí pravdepodobnejšia verzia obžalovaného, ktorý sa na mieste skutku nachádzal práve preto, aby vyzdvihol svojho chorého otca, ktorý ho v tomto čase preukázateľne čakal pred nemocnicou, sediac pred vchodom, na ktorý mali aj obžalovaný ale aj poškodený výhľad. To, ako sa poškodený ocitol pred vozidlom obžalovaného, ostalo doposiaľ neobjasnené a nepochopiteľné. Je zrejme, že v čase spáchania skutku došlo medzi poškodeným a

obžalovaným k slovným nezhodám, ktoré vyvrcholili odchodom obžalovaného z miesta, avšak obaja udávali iné dôvody. Obžalovaný uvádzal bezodkladnú potrebu ísť vyzdvihnúť svojho chorého otca, ktorému sa priťažilo (čo uvidel, keď spozoroval svojho otca ako si sadá pred vchod) a tiež ísť si pre doklady, ktoré mal v taške pri svojom otcovi. Táto verzia opisu priebehu skutku sa javí byť logická a pravdepodobná. Naproti tomu poškodený údajný náhly odchod obžalovaného z miesta skutku nijako konkrétne neodôvodnil, čo potom vyvoláva pochybnosti o tom, ako sa vôbec poškodený ocitol pred vozidlom obžalovaného, prečo sa mu do cesty postavil a či ho obžalovaný skutočne vozidlom odtlačal z uvedeného miesta. Poškodený v prípravnom konaní uviedol, že obžalovaný išiel pomaly, nenarážal do neho. Preto, pokiaľ išiel vozidlom v pomalej rýchlosti, nie je zrejmé, prečo poškodený vozidlu neustúpil, snažil sa zabrániť jeho odjazdu aj za cenu možného ublíženia na zdraví, a následne dôvodiť nutnou obranou vyťahol služobnú zbraň, ktorou mieril na poškodeného. Ako dôvod odvolací súd nemôže prijať tvrdenie o snahe prejednať priestupok na mieste, pretože osobná prítomnosť na mieste spáchania priestupku nie je podmienkou jeho prejednávania. O tom svedčí aj ďalší priebeh skutku, kedy sa obžalovaný na výzvu svedka K. vrátil do služobného vozidla s tým, že priestupok je zadokumentovaný a bude riešený predvolaním, pokračoval v hliadkovej činnosti, a následne obžalovaného aj predvolal na prejednanie priestupku. Možným vysvetlením celej situácie je aj to, že počas prejednávania priestupku došlo medzi obžalovaným a poškodeným k slovnej potýčke, pri ktorej obžalovaný odmietol, resp. nemal pri sebe preukaz totožnosti, ktorý požadoval poškodený. Obžalovaný sa vidiac svojho otca sedieť pred vchodom nemocnice domáhal ustúpenia poškodeného s tým, že mal v úmysle ísť svojmu otcovi pomôcť. Aj napriek uvedenému však nebol preukázaný cielený pohyb vozidla obžalovaného na poškodeného, jeho odsúvanie a ohrozovanie poškodeného.

Pokiaľ ide o výpoveď svedka K., ktorý síce bol prítomný v blízkosti miesta spáchania skutku, nutné je uviesť, že svedok v rozhodnom čase sedel v služobnom vozidle, vyhotovil fotodokumentáciu o priestupku a čakal na poškodeného. O okolnostiach skutku sa vedel vyjadriť len od momentu, kedy videl poškodeného stáť pred vozidlom obžalovaného so zbraňou v ruke mieriac na kapotu vozidla obžalovaného. Žiadny iný svedok, a to ani svedkyňa C. neboli očitými svedkami, preto ako najvýznamnejší dôkaz v prejednávanej veci boli výpovede obžalovaného a poškodeného.

Okrem vyššie uvedeného sa nepodarilo objasniť ani to, že k údajnému útoku obžalovaného na poškodeného malo dôjsť „v úmysle zmariť prejednanie priestupku“. Obžalovaný opakovane uvádzal, a to potvrdila aj svedkyňa C. a svedok C. (otec obžalovaného), že v uvedený deň prišiel vyzdvihnúť svojho ťažko chorého otca, ktorému prišlo nevoľno, obžalovaný ho videl pred vchodom do nemocnice sedieť (resp. v poloľahu), čo bolo dôvodom na urýchlený presun obžalovaného pred vchod nemocnice. Niet dôvodu neveriť obžalovanému. Útek z miesta priestupku, ako to nazval okresný prokurátor, teda nebol vykonaný s úmyslom zmariť prejednanie priestupku, ale v úmysle pomôcť svojmu čakajúcemu chorému otcovi. Nakoniec, ako už bolo uvedené vyššie, na prejednanie priestupku nie je nevyhnutné osobné prejednanie na mieste, príslušné orgány majú možnosť osobného predvolania a následného prejednávania a prípadného sankcionovania priestupcu, čo sa napokon v tejto veci aj stalo.

Pochybnosti o údajnom útoku obžalovaného vyvoláva aj správanie sa svedka K., ktorý aj napriek tomu, že videl poškodeného pred vozidlom obžalovaného s namierenou zbraňou, urobil len to, že poškodeného privolal do vozidla, na miesto osobne neprišiel, pričom obaja ďalej pokračovali v hliadkovej činnosti. Svedok K. navyše na hlavnom pojednávaní výslovne uviedol, že nevie, či došlo k fyzickému kontaktu poškodeného s vozidlom obžalovaného a tiež to, že priestupok nemusí byť vyriešený priamo na mieste.

Vierohodnosť výpovede poškodeného neposilňuje kladné hodnotenie nadriadeného poškodeného, rovnako jeho osobnostné charakteristiky, o ktorých sa zmienil svedok K., ako aj to, že poškodený počas svojej služobnej kariéry doposiaľ nepoužil služobnú zbraň. Odvolací súd nijako nespochybňuje kvalitné plnenie služobných úloh poškodeným, rovnako jeho osobnostný profil, v tomto prípade bolo podstatným to, že verzia poškodeného nebola podporená žiadnymi relevantnými dôkazmi, na podklade ktorých by bolo možné vysloviť záver o vine obžalovaného.

Na druhej strane odvolací súd nesúhlasí s názorom okresného súdu o akejsi zvláštnosti, ktorou malo byť podanie trestného oznámenia poškodeným až po uplynutí 6-7 hodín od spáchania skutku. Časový odstup podania trestného oznámenia nemá žiadny vplyv na posúdenie vierohodnosti výpovede poškodeného, ktorý časový odstup podľa názoru odvolacieho súdu logicky odôvodnil. Poškodený bol v

inkriminovaný deň v službe, vykonával okrem zákroku (skutku v tejto veci) aj iné služobné činnosti, ktoré prirodzene mohli oddialiť podanie trestného oznámenia.

Pokiaľ ide o návrh na doplnenie dokazovania o listinný dôkaz - trestné oznámenie podané obžalovaným na poškodeného (č.l. 170 a nasl.), odvolací súd tento dôkaz na verejnom zasadnutí vykonal, avšak tento dôkaz nevniesol do procesu dokazovania žiadne nové skutočnosti, ktoré by zmenili záver súdu o oslobodení obžalovaného spod obžaloby. Okresný súd oslobodením obžalovaného spod obžaloby rozhodol v podstate v prospech obžalovaného, preto tento dôkaz, ktorým sa obžalovaný snažil poukázať resp. umocniť vierohodnosť svojej výpovede, bol irelevantný.

V danej trestnej veci sa nevyžaduje, aby bolo bez pochybností preukázané, že sa skutok nestal, naopak, pre oslobodenie spod obžaloby stačí len pochybnosť o tom, či sa skutok stal v zmysle zásady in dubio pro reo, čo bol prípad tu prejednávanej veci. Vzhľadom na výrazné pochybnosti o ustálení priebehu skutku potom nebolo možné rozhodnúť inak ako o oslobodení obžalovaného spod obžaloby.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd odvolanie okresného prokurátora podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne podľa § 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 170 ods. 6 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.